

קט:

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

עין משפט
גד מצוה

מסורת הש"ס

ל"א א ב מ"ח פ"א מ"ג
שבת הלכה טו סמך
לפני סה ע"ש ע"ה פ"י
סמך פ"ח מ"ד
ל"א ג מ"ח ט"ז הלכה כג
ע"ש ע"ה ס"ט פ"ז

מוסף רש"י

כל האוכלין אוכל אדם
לרשותו. ללילה מביא
ורפואה ממלא היום מרוב
הוא.

רב נסים גאון

לקובץ. הם תולעים
נקראים בלשון יידיש
הם אל קרע, ומכאן כפי
אלו טריפות וחילין וף וף
והילכתא קראי אברי
מנכנס כורא עילין ליה
באסא. אגריין. ספיש
בכרות פרק כ"ד מברכין
על הפריות וף וף וף וף
בד שפאל מ"א דלוקין.
ותמא ליה דרפואה אגא.
כפי ד"ז כפי ד"א ע"ש
ו"ף ו"ף אברי אבר רב
אפי כפי קין פ"א לילה
דמא. והכא כי ו"ף נ"ס
לי כל האוכלין לאו
על הפריות וף וף וף
לבו מ"ש. ספיש כ"ד
מברכין על הפריות וף וף וף
הוא רבני סתול י"ה לישני
קשה לבני מעים כרישין
י"ס לבני מעים קשים
לישני חתן פני דלוקין.
בני דבני מעיה ו"ף ו"ף
נ"ס ר"א שאל לרב ר' יוחנן
מתי בני דלוקין או דלוקין.
אמר ליה דלוקין שני דלוקין
את המרה. אמר ר' יונה
לא מסתברא אלא דלוקין
שני וישאין שני בני דלוקין.
ובתוס' פ' כ"ד מברכין
על הפריות ו"ף ו"ף ו"ף
את חתן חתן מי דלוקין
ואת חתן חתן מי דלוקין.
אין דאמר מי דלוקין שני
דלוקין את המרה. וכן
דאמר מי דלוקין שני וישאין
מ"ס שני דלוקין.

אימור דפליגי לענין טומאה ועברה. ומשום קרא: לענין שבת. דטעמא משום רפואה הוא מי שמעת להו: הא דלשחסי. בגיוייהו אסור
דמוכח מלמא דלרפואה קא ממין: הא דלא לשחסי. אלא רחץ וילא מותר: כפריש"א. דקמתי רוחין דבלא אישחסי. הענין. מאל"ץ:
שלא נשחסי. נזקק המים דנראה כמיקר נעלמא: כיפין. שכן רוחין כסן צמול לרמיה שאינה לרפואה: ברעיש. אין רוחין דמוכח
מלמא דלרפואה. ומריייהו דלאשחסי: מי המשרה אמי המשרה לא קשיא. הך דקמתי רוחין בני המשרה אהך רמתי לדעיל דקמתי אבל לא

אימור דפליגי לענין טומאה וטוהרה לענין שבת מי שמעת להו אלא אמר רב
נחמן בר יצחק לא קשיא הא דאישתהי הא דלא אישתהי במאי אוקימתא
לבתרייתא דלא אישתהי אי דלא אישתהי אפילו במי משרה נמי דהתניא
רוחצין במי טבריא ובמי משרה ובימה של סדום ואף על פי שיש לו חמטים
בראשו כמה דברים אמורים שלא נשתהא אבל נשתהא אסור אלא אם הגדול
אום הגדול לא קשיא י"הא כיפין שבו הא ברעיש שבו מי משרה אום משרה
נמי לא קשיא י"הא דאישתהי הא דלא אישתהי: כפריש"א: אין אוכלין דאיובין
בשבת לפי שאינו מאכל בריאים אבל אוכל הוא את יועור ושותה אבוברואה
וכל האוכלין אוכל אדם לרפואה וכל המשקין שותה חוץ ממי דקלים וכוס
עיקרין מפני שהן לירוקה אבל שותה הוא מי דקלים לצמאו וסך שמון עיקרין
שלא לרפואה: ג"מ אמר רב יוסף אויב אברתה בר המג אויבין אברתה בר
הינג עולא אמר מרוא חיוורא עולא איקלע לבי רב שמואל בר יהודה איתיה
לקמיה מרוא חיוורא אמר היינו אויב דכתיב באורייתא רב פפי אמר שומשוק
א"ר ירמיה מדיפתי כוותיה דרב פפי מסתברא דתנן מצות אויב שלשה קלחין
ובתן שלשה גבעולין ושומשוק הוא דמתכחא הכי למאי אכלי ליה לקקאיני
במאי אכלי ליה בשבע תמרי אוכמתא ממיא הואי מקימתא דשערי (בבבא)
דחליף עליה ארבעין יומין: אבל אוכל הוא את יועור: מאי יועור פותקן למאי
אכלי לה לארקתא במאי אכלי לה בשבע תמרי חיוורתא ממיא הואי מאומצא
ומיא אליבא ריקנא ומבישרא שמנא אליבא ריקנא ומבישרא דתורא אליבא
ריקנא מאמגוזא אליבא ריקנא ומניו דרוביא אליבא ריקנא ומשתי מ"א
אבתריה ואי לא ליבלע תחלי חיוורתא ואי לא ליתוב בתעניתא וליתוי בישרא
שמנא ולישרי אגומרי ולימין גרמא וליגמע חלא ואיבא דאמרי חלא לא משום
דקשי לכבדא ואי לא ליתוי גורדא דאסינתא דגרידא מעילאי תתאי ולא
מתאי לעילאי דילמא נפקא אידי פומיה ולישלקה בשיכרא כי שויבך ולמחר
נסכריון לנקבין דידה ולישתי וכי מפני מפני אפשחה דדקלא: ושותין
אבוברואה: מאי אבוברואה חומטריא מאי חומטריא חוטרא יחידא למאי עבדי
לה לגילויא ואי לא ליתוי חמשא כלילי וחמשא כוסתא דשיכרא ונישלוקניהו
בהוי הדדי עד דקיימא אאנפקא ונישתי אימיה דרב אהדבוי בר אמי עבדה ליה
להווא גברא חד כלילא וחד כוסתא דשיכרא שלקה ואישקיתיה ושגרא תגרא
וגרפתיה ואותביתיה לבינתא בנוויה ונפק כהוצא ירקא רב אייא אמר רביעיתא
דחלבא מעיזא חיוורתא רב הונא בר יהודה אמר לייתא אתרוגא חלייתא ולחייקה
ולימלייה דובשא ולתובה בי מילי דנורא וליכליה רבי תינא אמר מי רגלים
בני ארבעים יום י"בוינא לזיבורא רביעיתא רביעיתא רביעיתא רביעיתא
רביעיתא אפילו לכשפים מעלו אמר רבי יוחנן אניגרון ואבנגר ותיריקה מעלו
בין לגילויא בין לכשפים האי מאן דבלע חיוויא לוכליה כשותא במילחא
ולירחמיה תלתא מילי רב שימי בר אשי חווייה להווא גברא דבלע חיוויא
אידימי ליה כפרשא אוכליה כשותא במילחא וארהמיה קמיה תלתא מילי ונפק
מיניה גובי גובי איבא דאמרי רב שימי בר אשי בלע חיוויא אתא אליהו
אידימי ליה כפרשא אוכליה כשותא במילחא וארהמיה קמיה תלתא מילי
ונפק מיניה גובי גובי האי מאן דטרקיה חיוויא ליתוי עוברא דחמרא
חיוורתא וליקרעיה ולתבניה עליויה והני מילי דלא אישתכח מרפה הווא
בר

ב) ומכאן נמשכות ה' איובין. (ג) כריכות לת יומא
מ"ח. (ד) טיבה יג. ספר מ"ח
מ"ח. (ה) ופי' הענין לפי מה
כריכות. (ו) לקמן ק"ל.
(ז) (ח) (ט) ומשום כי נפק
מ"ח.

הגהות הב"ח

(א) ר"ח ד"ה דלמי ופי'
כמו ומתחכם ימת:

לעני רש"י

באל"ץ (מל"ץ).
פ"ט.
ד"מ"ץ (ד"מ"ץ).
ק"ש.
ש"י"א (ש"י"א). מ"ו.
(גמ"ח).
פול"א (פול"א). מ"ח.
(גמ"ח).
פ"ט"ר (פ"ט"ר).
נ"ט"ר (נ"ט"ר).
כ"ש"ר (כ"ש"ר).
ש"ח.
א"ש"ר (א"ש"ר).
ר"מ"ץ (ר"מ"ץ).
ק"ש.

רבינו חננאל

עד כאן לא פליגי אלא
לענין טומאה וטוהרה אי
מלחה לטביליה א לא אבל
לענין שבת לא פליגי
ומשני אמר נשתהו בים
הגדול בשבת כדי להתרפות
אסור ואם לא נשתהו כותה
ואקשיני במאי אוקימתא
להא ברייתא דקמתי רוחין
ביום הגדול כדלא אישתהי.
אימא סיפא ולא בני
(ואין לא אישתהי
אפילו בני משרה נמי
שרי דמתיא רוחין בני
משרה ובני משרה ובימה
סל סדום ואפי' שיש
לו חטטין בראשו כד"א
כשלא נשתהו (אמרי) אבל
נשתהו אסור ויקריני כי
אמרינן שהיה בני משרה
אבל ביום הגדול ימים ורעין
אמרינן. הא דתניא רוחין
ביום הגדול כפי פ"ח שבו
דלא מסר. הא דתניא אבל
לא בים הגדול. ברעיש שבו
דכ"ס.

בלא ענף: לגילויא. מי ששמה מים מגולין: חמשה כלילי. וורדין: כוסאסא דשיכרא. כוסות: עד דקיימי אלנפקא. שיעמדו על מדה
מחוקת אנפק והיא רביעית הלוג כדאמרינן בחוקת הנמים (ב"ב נ"ג): ושגרא תגורא. הסיקה תגור: וגרפיה. מגחלים שיטען קלח:
ואוסכס לבינפס גבויה. שיכס עליה ולא יכיה: ונפק מיניה. הויא הארס שנלע: הולא. עלה של לולב: אפרוג חליטא. מתוק:
ולחייקו לגויה. יחוקק נמוכו חקק: וליסכס כי מיללי דנורא. מניחו ע"ג גחלים לוחשות שיכבשל האפרוג בדבש: בני מ' יום. שעברו
עליהם מ' יום. ל"א של מתוק כן מ' יום: כריזנא לזיבורא. כוס קטן מאד ושמו כריזנא. מאתן מי רגלים שותין למי שנשכמו זרעה ומתפשא:
רביעיתא לעקרב. רביעית לוג למי שעקלו עקרב: פלגא ריבעא לגילויא. חלי לוג: רבעא. לוג: אניגרון ואבנגר ותיריקה. מים שנשלק
בהם כנגרי מין עשש ששמו כנגרי. וסתם אניגרון מי שלק חרדין כדאמרינן (בבבא דף נ"ג): אניגרון מ"א דסולקא. ותיריקה ל"א: אידימי ליה
כפרשא. מופסו ומייסרו שהפסד והמרוצה והכשות מתישין כמו (ב) ומתחם ומת הנחש בתוכו: גובי. חתיכות חתיכות י"א הנחש ממנו.
גובי טרונון כלע"ו: דטריקיה. נשכו: עוברא דחמרא חיוורתי. עובר הנמלה במעי חמורה לבנה: דלא אשתכח ערפא. האם:
בר